

[Kai Moltke.]

det sammen med spørgsmålet om oms i engros- og detailed og alle de andre delikatesser, som man i forvejen beskæftiger sig med i omsudvalget. Men er det ikke sammenroderiets politik, man her slår ind på som redningsbjælke?

Om lovforslaget vil jeg sige, som den højtærede boligminister allerede har sagt, at det er indledningen, det er kun et skridt — men et skridt henimod hvad? Mod ophævelse af lejerestriktionerne og skabelse af det, man kalder det frie boligmarked. Den højtærede fungerende statsminister lovede i går en fælles studiekreds om jordproblemerne, og man har ved lejelovsforslaget lovet fælles studiekreds om lejeloven. Det er ud fra dette synspunkt og under disse perspektiver, jeg og mit parti betragter disse ting. Vi ser det som indledningen til det, der er værre. Vort standpunkt er klart og ligetil: lad os nu ikke ligesom ved byggestøtteloven begynde at ødelægge et afsnit af lejeloven i små portioner i udvalget — det udvalg, som er rumfremmed i den forstand, at det kan sige sig frit for kendskab til boligpolitikken og dens problemer. Lad os hellere vente med at tage fat på lejelovens revision — den er jo ikke udløbet, den har sin gyldighed til 1964 — og lad folketing, partier og regering vise ansvarlighed ved ikke at lade en sådan ny tilfældig blomst fordyre huslejen og gøre landets lejerbefolkning retsløs. Lad os få en grundig udvalgsundersøgelse. Lad os få nogle af de regeringsforslag, som gang på gang er lovet tinget. Lad os blive fri for den atmosfære af administration i dølgsmål, der opstår, når man gennem cirkulærer gennemfører, hvad det høje ting med sin forrige sammensætning forkastede som sit sidste ord i denne sag.

Iver Poulsen: Det foreliggende lovforslag er jo et barn af det brede forlig, som var til behandling i tinget i går, og som mit parti ikke kunne støtte. Når jeg alligevel gerne vil knytte et par enkelte bemærkninger til det foreliggende lovforslag, er det, fordi vi naturligvis indrømmer, som det også er sagt fra anden side i dag, at lovforslaget betyder et skridt i den rigtige retning. Men som det også er sagt fra anden side: det er et lille skridt, og jeg for mit vedkommende vil

sige, at det er et alt for lille skridt. Vi må nemlig erkende, at boligproblemet i dag er vort største sociale problem; når vi ser, hvordan man har løst dette problem i andre lande, synes jeg knap nok vi kan være bekendt, at vi herhjemme står i den situation at måtte erkende, at det problem, som andre har forstået at løse på en hurtig og fornuftig måde, stadig skal være det største problem her i landet. Det løses selvfølgelig ikke ved, at man også her begynder med småapperier, og det løses heller ikke ved, at man bygger løs og bygger løs, når man bygger lejligheder til sådanne priser, at de lejesøgende, først og fremmest ungdommen, ikke har råd til at betale dem.

Vi mener, at problemet faktisk ligger i fordelingen. Der er vist næppe nogen tvivl om, at hvis vi ikke havde de to lejeniveauer, og hvis vi ikke havde holdt så længe på huslejerestriktionerne, ville problemerne være løst for længe siden. Derfor er vi af den opfattelse, at huslejerestriktionerne må ophæves, og de må ophæves hurtigst muligt, men det er klart, at når man har holdt fast på dem så længe og de har lavet så mange ulykker, som de har, må det naturligvis ske i løbet af en vis overgangsperiode. Hvis man ophæver dem, yder man ikke alene husejerne den retfærdighed, som de har krav på efter den stilling, de har været bragt i siden 1939, men vi tror, at der meget hurtigt vil blive skaffet lejligheder til alle, og at det vil blive til priser, som også den danske ungdom kan få råd til at betale. Det er nemlig en kendsgerning, at det er ikke plads, det er ikke værelser, det er ikke etageareal, vi mangler; det vi mangler, er den rigtige fordeling mellem den gamle boligmasse og den nye boligmasse, og den tror jeg ikke man opnår, medmindre man ophæver restriktionerne og folk kommer til at betale den pris, også for de gamle lejligheder, som lejligheden er værd. Det er et privilegium, man på dette område opretholder for de mennesker, som har de gamle lejligheder til en billig pris. Det ville dog være mest sandsynligt, at netop de mennesker, der gennem et helt liv eller i hvert fald gennem en væsentlig del af livet har haft lejlighed til at konsolidere sig, havde råd til at betale for deres lejlighed, hvad den koster, hvorimod den ungdom, der skal i gang med at sætte bo, nok kan have vanskelighed ved at tilveje-